

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING (EU) nr 509/2014**av den 15 maj 2014****om ändring av rådets förordning (EG) nr 539/2001 om fastställande av förteckningen över tredjeländer vars medborgare är skyldiga att inneha visering när de passerar de yttre gränserna och av förteckningen över de tredjeländer vars medborgare är undantagna från detta krav**

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artikel 77.2 a,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,

i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet ⁽¹⁾, och

av följande skäl:

- (1) Fastställandet av de tredjeländer vars medborgare omfattas av eller är undantagna från viseringskravet har sedan 2001 gjorts på grundval av kriterierna i skäl 5 i rådets förordning (EG) nr 539/2001 ⁽²⁾. Det faktum att unionens viseringspolitik hela tiden utvecklas och att det finns ett ökat behov av större samordning mellan viseringspolitiken och unionens övriga politikområden, motiverar att vissa ytterligare kriterier beaktas vid översynen av förteckningarna över tredjeländer i bilagorna I och II till förordning (EG) nr 539/2001.
- (2) Fastställandet av de tredjeländer vars medborgare omfattas av eller är undantagna från viseringskravet bör ske på grundval av en välvägd bedömning i varje enskilt fall. Denna bedömning bör göras regelbundet och bör kunna leda till lagstiftningsförslag om ändring av bilagorna till förordning (EG) nr 539/2001, utan att det påverkar möjligheten till landsspecifika ändringar av de bilagorna under särskilda omständigheter, till exempel till följd av en process för viseringsliberalisering eller som den slutliga konsekvensen av ett tillfälligt upphävande av undantaget från viseringskravet.
- (3) Förteckningarna över tredjeländer i bilagorna I och II till förordning (EG) nr 539/2001 bör vara, och förbli, förenliga med de kriterier som anges i den här förordningen. Hänvisningar till tredjeländer för vilka situationen har förändrats i fråga om dessa kriterier bör överföras från den ena bilagan till den andra.
- (4) Det är inte längre motiverat att medborgarna i Dominica, Förenade Arabemiraten, Grenada, Kiribati, Marshallöarna, Mikronesien, Nauru, Palau, Saint Lucia, Saint Vincent och Grenadinerna, Samoa, Salomonöarna, Tonga, Trinidad och Tobago, Tuvalu, Vanuatu samt Östtimor omfattas av viseringskravet. Det finns ingen risk för olaglig invandring från dessa länder, och de utgör inte heller något hot mot den allmänna ordningen och säkerheten i unionen enligt de kriterier som anges i den här förordningen. Följaktligen bör medborgarna i de länderna vara undantagna från viseringskravet för vistelser som sammanlagt inte överstiger 90 dagar under en 180-dagarsperiod, och länderna bör överföras till bilaga II till förordning (EG) nr 539/2001.
- (5) Kommissionen bör göra en ytterligare bedömning av situationen i Colombia och Peru med hänsyn till kriterierna i den här förordningen innan förhandlingar om bilaterala avtal om undantag från viseringskravet inleds mellan unionen och dessa länder inleds.
- (6) Undantag från viseringskravet för medborgarna i Colombia, Dominica, Förenade Arabemiraten, Grenada, Kiribati, Marshallöarna, Mikronesien, Nauru, Palau, Peru, Saint Lucia, Saint Vincent och Grenadinerna, Samoa, Salomonöarna, Tonga, Trinidad och Tobago, Tuvalu, Vanuatu samt Östtimor bör inte träda i kraft förrän bilaterala avtal om undantag från viseringskravet har ingåtts mellan unionen och de berörda länderna, i syfte att säkerställa fullständig ömsesidighet.
- (7) Statistiken visar att de grupper av brittiska medborgare som för närvarande anges i punkt 3 i bilaga I till förordning (EG) nr 539/2001 inte utgör någon risk i fråga om irreguljär migration till Schengenområdet, och att de flesta av dem bor på öar i Västindien som har starka band och likheter med grannländer vars medborgare

⁽¹⁾ Europaparlamentets ståndpunkt av den 27 februari 2014 (ännu ej offentliggjord i EUT) och rådets beslut av den 6 maj 2014.

⁽²⁾ Rådets förordning (EG) nr 539/2001 av den 15 mars 2001 om fastställande av förteckningen över tredjeländer vars medborgare är skyldiga att inneha visering när de passerar de yttre gränserna och av förteckningen över de tredjeländer vars medborgare är undantagna från detta krav (EGT L 81, 21.3.2001, s. 1).

är undantagna från viseringskravet. Följaktligen bör dessa grupper av brittiska medborgare vara undantagna från viseringskravet för vistelser som sammanlagt inte överstiger 90 dagar under en 180-dagarsperiod, och grupperna bör överföras till bilaga II till den förordningen.

- (8) Utveckling inom internationell rätt som medför förändringar i status eller benämning för vissa stater eller enheter bör återspeglas i bilagorna till förordning (EG) nr 539/2001. Sydsudan bör läggas till i bilaga I till den förordningen, eftersom landet förklarade sig självständigt den 9 juli 2011 och beviljades medlemskap i Förenta nationerna den 14 juli 2011.
- (9) När det gäller Island och Norge utgör denna förordning, i enlighet med avtalet mellan Europeiska unionens råd och Republiken Island och Konungariket Norge om dessa staters associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket ⁽¹⁾, en utveckling av de bestämmelser i Schengenregelverket som omfattas av det område som avses i artikel 1.B i rådets beslut 1999/437/EG ⁽²⁾.
- (10) När det gäller Schweiz utgör denna förordning, i enlighet med avtalet mellan Europeiska unionen, Europeiska gemenskapen och Schweiziska edsförbundet om Schweiziska edsförbundets associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket ⁽³⁾, en utveckling av de bestämmelser i Schengenregelverket som omfattas av det område som avses i artikel 1.B och 1.C i beslut 1999/437/EG, jämförd med artikel 3 i rådets beslut 2008/146/EG ⁽⁴⁾.
- (11) När det gäller Liechtenstein utgör denna förordning, i enlighet med protokollet mellan Europeiska unionen, Europeiska gemenskapen, Schweiziska edsförbundet och Furstendömet Liechtenstein om Furstendömet Liechtensteins anslutning till avtalet mellan Europeiska unionen, Europeiska gemenskapen och Schweiziska edsförbundet om Schweiziska edsförbundets associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket ⁽⁵⁾, en utveckling av de bestämmelser i Schengenregelverket som omfattas av det område som avses i artikel 1.B och 1.C i beslut 1999/437/EG, jämförd med artikel 3 i rådets beslut 2011/350/EU ⁽⁶⁾.
- (12) Denna förordning utgör en utveckling av de bestämmelser i Schengenregelverket i vilka Förenade kungariket inte deltar, i enlighet med rådets beslut 2000/365/EG ⁽⁷⁾. Förenade kungariket deltar därför inte i antagandet av denna förordning, som inte är bindande för eller tillämplig på Förenade kungariket.
- (13) Denna förordning utgör en utveckling av de bestämmelser i Schengenregelverket i vilka Irland inte deltar, i enlighet med rådets beslut 2002/192/EG ⁽⁸⁾. Irland deltar därför inte i antagandet av denna förordning, som inte är bindande för eller tillämplig på Irland.
- (14) När det gäller Cypern utgör denna förordning en akt som utvecklar Schengenregelverket eller som på annat sätt har samband med detta i den mening som avses i artikel 3.1 i 2003 års anslutningsakt.
- (15) När det gäller Bulgarien och Rumänien utgör denna förordning en akt som utvecklar Schengenregelverket eller som på annat sätt har samband med detta i den mening som avses i artikel 4.1 i 2005 års anslutningsakt.

⁽¹⁾ EGT L 176, 10.7.1999, s. 36.

⁽²⁾ Rådets beslut 1999/437/EG av den 17 maj 1999 om vissa tillämpningsföreskrifter för det avtal som har ingåtts mellan Europeiska unionens råd och Republiken Island och Konungariket Norge om dessa båda staters associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket (EGT L 176, 10.7.1999, s. 31).

⁽³⁾ EUT L 53, 27.2.2008, s. 52.

⁽⁴⁾ Rådets beslut 2008/146/EG av den 28 januari 2008 om ingående på Europeiska gemenskapens vägnar av avtalet mellan Europeiska unionen, Europeiska gemenskapen och Schweiziska edsförbundet om Schweiziska edsförbundets associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket (EUT L 53, 27.2.2008, s. 1).

⁽⁵⁾ EUT L 160, 18.6.2011, s. 21.

⁽⁶⁾ Rådets beslut 2011/350/EU av den 7 mars 2011 om ingående på Europeiska unionens vägnar av protokollet mellan Europeiska unionen, Europeiska gemenskapen, Schweiziska edsförbundet och Furstendömet Liechtenstein om Furstendömet Liechtensteins anslutning till avtalet mellan Europeiska unionen, Europeiska gemenskapen och Schweiziska edsförbundet om Schweiziska edsförbundets associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket, om avskaffande av kontroller vid de inre gränserna och om personers rörlighet (EUT L 160, 18.6.2011, s. 19).

⁽⁷⁾ Rådets beslut 2000/365/EG av den 29 maj 2000 om en begäran från Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland om att få delta i vissa bestämmelser i Schengenregelverket (EGT L 131, 1.6.2000, s. 43).

⁽⁸⁾ Rådets beslut 2002/192/EG av den 28 februari 2002 om Irlands begäran om att få delta i vissa bestämmelser i Schengenregelverket (EGT L 64, 7.3.2002, s. 20).

- (16) När det gäller Kroatien utgör denna förordning en akt som utvecklar Schengenregelverket eller som på annat sätt har samband med detta i den mening som avses i artikel 4.1 i 2011 års anslutningsakt.
- (17) Förordning (EG) nr 539/2001 bör därför ändras i enlighet med detta.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Förordning (EG) nr 539/2001 ska ändras på följande sätt:

1. Följande artikel ska införas före artikel 1:

”Artikel -1

Syftet med denna förordning är att fastställa de tredjeländer vars medborgare omfattas av eller är undantagna från viseringskravet, på grundval av en bedömning i varje enskilt fall med hänsyn till flera olika kriterier som bland annat rör olaglig invandring, allmän ordning och säkerhet, ekonomiska fördelar, i synnerhet i fråga om turism och utrikeshandel, samt unionens yttre förbindelser med de berörda tredjeländerna, inbegripet i synnerhet hänsyn till de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna, liksom konsekvenserna för den regionala sammanhållningen och ömsesidigheten.”

2. Bilaga I ska ändras på följande sätt:

- a) I punkt 1 ska hänvisningarna till Colombia, Dominica, Förenade Arabemiraten, Grenada, Kiribati, Marshallöarna, Mikronesien, Nauru, Palau, Peru, Saint Lucia, Saint Vincent och Grenadinerna, Salomonöarna, Samoa, Tonga, Trinidad och Tobago, Tuvalu, Vanuatu samt Östtimor utgå och en hänvisning till Sydsudan införas.
- b) Punkt 3 ska utgå.

3. Bilaga II ska ändras på följande sätt:

- a) I punkt 1 ska följande hänvisningar införas:

”Colombia (*)”,
”Dominica (*)”,
”Förenade Arabemiraten (*)”,
”Grenada (*)”,
”Kiribati (*)”,
”Marshallöarna (*)”,
”Mikronesien (*)”,
”Nauru (*)”,
”Palau (*)”,
”Peru (*)”,
”Saint Lucia (*)”,
”Saint Vincent och Grenadinerna (*)”,
”Samoa (*)”,
”Salomonöarna (*)”,
”Tonga (*)”,
”Trinidad och Tobago (*)”,
”Tuvalu (*)”,
”Vanuatu (*)”, och
”Östtimor (*)”.

“(*) Undantaget från viseringskravet ska gälla från och med den dag då ett avtal om undantag från viseringskravet som ingås med Europeiska unionen träder i kraft.”

b) Punkt 3 ska ersättas med följande:

”3. BRITTISKA MEDBORGARE SOM INTE ÄR MEDBORGARE I FÖRENADE KONUNGARIKET STORBRITANNIEN OCH NORDIRLAND I DEN MENING SOM AVSES I UNIONSRÄTTEN:

British nationals (Overseas)

British overseas territories citizens (BOTC)

British overseas citizen (BOC)

British protected persons (BPP)

British subjects (BS)”.

Artikel 2

Denna förordning träder i kraft den tjugonde dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i medlemsstaterna i enlighet med fördragen.

Utfärdad i Bryssel den 15 maj 2014.

På Europaparlamentets vägnar

M. SCHULZ

Ordförande

På rådets vägnar

D. KOURKOULAS

Ordförande
